

Sygn. akt IX Ka 1724/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara (spr.)

Sędziowie: SO Leszek Grzesiak

SR del. Dorota Kaniowska

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 roku

sprawy K. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 191 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 15 maja 2012 roku sygn. akt IX K 947/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 (trzysta dwadzieścia) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję, w tym kwotę 300 (trzysta) złotych opłaty.

Ka 1724/12

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że:

I. 22 stycznia 2010 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi mężczyznami – którzy zostali już prawomocnie osądzeni – oraz K. G. i nieustaloną osobą – co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić M. R. do rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100.000 złotych w ten sposób, że stosował wobec niego przemoc, polegającą na szarpaniu go, przewróceniu na ziemię i obezwładnieniu, a następnie pozbawił go wolności, uprowadzając w nieustalone miejsce w pobliżu K., gdzie wziął udział w jego pobiciu, w trakcie którego zadawano mu uderzenia pięściami i gumowym młotkiem po głowie i rękach, wskutek czego doznał on uszkodzeń ciała w postaci: rany tłuczonej na czole, złamań: kości nosowej, przedniej lewej zatoki szczękowej i lewego kciuka, obrzęku twarzy, podbiegnięcia krwawego i obrzęku wargi górnej oraz sińców na prawym barku i lewym ramieniu, naruszających czynności narządów jego ciała na okres czasu trwający dłużej niż siedem dni, a z uwagi na siłę, umiejscowienie i sposób zadawania ciosów oraz wyjątkową agresję i determinację, współdziałających ze sobą napastników narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu -

oraz grożąc mu przy tym pozbawieniem życia jego i bliskich mu osób, jednocześnie żądał od niego wydania mu w ciągu siedmiu dni pieniędzy w podanej kwocie - lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec ingerencji w zdarzenie funkcjonariuszy Policji - przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej względem niego za umyślne przestępstwa podobne określone w art. 278 §1 kk przy zastosowaniu przepisu art. 91 §1 kk

w rozmiarze jednego roku i sześciu miesięcy wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 12 lipca 2007 roku, sygn. akt II K 2929/02, którą to karę odbywał w okresach od 7 kwietnia 1998 roku do 22 grudnia 1998 roku i od 24 września 2009 roku do 20 stycznia 2010 roku, tj.

o przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 189 §1 kk oraz art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 §1 kk;

II. 22 stycznia 2010 roku w K. groził M. R. pozbawieniem życia jego i osób mu bliskich, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę spełnienia tych gróźb, w celu wywarcia na niego wpływu, aby zaniechał złożenia zawiadomienia o dokonanym na jego szkodę przestępstwie wymuszenia rozbójniczego, pobicia i pozbawienia wolności, a w konsekwencji zeznań w tej sprawie, tj. o przestępstwo określone w art. 245 kk.

K. G. został oskarżony o to, że:

I. 22 stycznia 2010 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi mężczyznami - którzy zostali już prawomocnie osądzeni - oraz

z A. P. i nieustaloną osobą - co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania - w celu wymuszenia od M. R. zwrotu A. P. wierzytelności w postaci pieniędzy w kwocie 100.000,00 złotych, stosował wobec niego przemoc polegającą na szarpaniu go, przewróceniu na ziemię i obezwładnieniu, a następnie pozbawił go wolności, uprowadzając w nieustalone miejsce w pobliżu K., gdzie wziął udział w jego pobiciu, w trakcie którego zadawano mu uderzenia pięściami i gumowym młotkiem po głowie oraz rękach, wskutek czego doznał on uszkodzeń ciała w postaci: rany tłuczonej na czole, złamań: kości nosowej, przedniej lewej zatoki szczękowej i lewego kciuka, obrzęku twarzy, podbiegnięcia krwawego

i obrzęku wargi górnej oraz sińców na prawym barku i lewym ramieniu, naruszających czynności narządów jego ciała na okres czasu trwający dłużej niż siedem dni, a z uwagi na siłę, umiejscowienie i sposób zadawania ciosów, a także wyjątkową agresję i determinację, współdziałających ze sobą napastników narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu - oraz grożąc mu przy tym pozbawieniem życia jego i bliskich mu osób, jednocześnie żądał od niego wydania A. P. w ciągu siedmiu dni pieniędzy w podanej kwocie - lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec ingerencji w zdarzenie funkcjonariuszy Policji, tj. o przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 191 § 2 kk i art. 189 §1 kk oraz art. 158 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 15 maja 2012 roku w sprawie IX K 947/11 orzekł co następuje:

I. oskarżonego A. P. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że 22 stycznia 2010 roku w K.

i w miejscowości W. w woj. (...), działając wspólnie

i w porozumieniu z P. S., T. J. - którzy zostali już prawomocnie skazani - oraz z K. G. i nieustaloną osobą - co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania - działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pozbawił wolności pokrzywdzonego M. R. w ten sposób, że używając wobec niego przemocy fizycznej poprzez szarpanie go, przewrócenie na ziemię i obezwładnienie, wciągnął go wbrew jego woli do samochodu, którym został on przewieziony na parking w K. przy ulicy (...), a następnie na parking w miejscowości W., w których to miejscach wziął udział w jego pobiciu, w trakcie którego zadawano mu uderzenia pięściami i gumowym młotkiem po głowie i rękach, wskutek czego doznał on uszkodzeń ciała w postaci: rany tłuczonej na czole, złamań: kości nosowej, przedniej lewej zatoki szczękowej i lewego kciuka, obrzęku twarzy, podbiegnięcia krwawego i obrzęku wargi górnej oraz sińców na prawym barku i lewym ramieniu, naruszających czynności narządów jego ciała na okres czasu trwający dłużej niż siedem dni, a z uwagi na siłę, umiejscowienie i sposób zadawania ciosów oraz wyjątkową agresję i determinację, współdziałających

ze sobą napastników narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu - oraz grożąc mu przy tym pozbawieniem życia jego i bliskich mu osób, jednocześnie żądał od niego wydania mu w ciągu siedmiu dni pieniędzy w kwocie 100 000 zł. - lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec ingerencji w zdarzenie funkcjonariuszy Policji - przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej względem niego za umyślne przestępstwa podobne określone w art. 278 §1 kk przy zastosowaniu przepisu art. 91 § 1 kk w rozmiarze jednego roku i sześciu miesięcy wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 12 lipca 2007 roku, sygn. akt II K 2929/02, którą to karę odbywał w okresach od 7 kwietnia 1998 roku do 22 grudnia 1998 roku i od 24 września 2009 roku do 20 stycznia 2010 roku, a co stanowi przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 189 §1 kk oraz art. 58 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk i w zw. z art. 64 §1 kk, i za to na podstawie w/w przepisów biorąc za podstawę przy wymiarze kary art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 582 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę trzech lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych każda;

II. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 245 k.k.,

z tą zmianą, że ustalił, iż czynu tego dopuścił się w miejscowości W. w woj. (...), i za to na podstawie art. 245 k.k. wymierzył mu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności;

III. podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 k.k. wymierzone oskarżonemu A. P. kary pozbawienia wolności w pkt. I i II wyroku połączył i jako łączną wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. P. na poczet orzeczonej w wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2011r.;

V. oskarżonego K. G. w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że 22 stycznia 2010 roku w K. i w miejscowości W. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., T. J. - którzy zostali już prawomocnie skazani – oraz A. P. i nieustaloną osobą - co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania - w celu wymuszenia od M. R. zwrotu A. P. wiarygodności w postaci pieniędzy w kwocie 100.000,00 złotych, pozbawił wolności pokrzywdzonego M. R. w ten sposób, że używając wobec niego przemocy fizycznej poprzez szarpanie go, przewrócenie na ziemię i obezwładnienie, wciągnął go wbrew jego woli do samochodu, którym został on przewieziony na parking w K. przy ulicy (...), a następnie na parking w miejscowości W., w których to miejscach wziął udział w jego pobiciu, w trakcie którego zadawano mu uderzenia pięściami i gumowym młotkiem po głowie oraz rękach, wskutek czego doznał on uszkodzeń ciała w postaci: rany tłuczonej na czole, złamań: kości nosowej, przedniej lewej zatoki szczękowej i lewego kciuka, obrzęku twarzy, podbiegnięcia krwawego i obrzęku wargi górnej oraz sińców na prawym barku i lewym ramieniu, naruszających czynności narządów jego ciała na okres czasu trwający dłużej niż siedem dni, a z uwagi na siłę, umiejscowienie i sposób zadawania ciosów, a także wyjątkową agresję i determinację, współdziałających ze sobą napastników narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu - oraz grożąc mu przy tym pozbawieniem życia jego i bliskich mu osób, jednocześnie żądał od niego wydania A. P. w ciągu siedmiu dni pieniędzy w podanej kwocie - lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec ingerencji w zdarzenie funkcjonariuszy Policji, co stanowi przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 191 § 2 kk i art. 189 §1 kk oraz art. 158 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie w/w przepisów biorąc za podstawę przy wymiarze kary art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności;

VI. zasądził od oskarżonego A. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.611,95 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 1.400 złotych tytułem opłat;

VII. zasądził od oskarżonego K. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.141,95 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zaskarżył obrońca oskarżonego K. G., który w oparciu o przepisy art. 427 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 4 kpk zarzucił: rażąco niewspółmierność orzeczonej względem K. G.

kary w stosunku do winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości przypisywanych oskarżonemu czynów, jego uprzednia niekaralność, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza pozytywny wynik przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a K. G. oraz względy indywidualno - prewencyjne wskazują na konieczność zastosowania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która w ocenie obrony w należyty sposób spełni cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno – wychowawcze wobec oskarżonego K. G..

Wskazując na powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 2 kpk obrońca oskarżonego K. G. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze przez orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Prokurator na rozprawie odwoławczej wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, a biorąc pod uwagę treść stawianego zarzutu jak i argumentację przytoczoną na jego uzasadnienie należało ją uznać za oczywiście bezzasadną.

Przede wszystkim stwierdzić należy, iż sąd orzekający wymierzając oskarżonemu karę miał na względzie wszystkie te okoliczności o charakterze łagodzącym do jakich odwołuje się apelujący, lecz nie były one tego rodzaju by nadawać im znacząco większego znaczenia, niż właśnie uczynił to sąd I instancji, a w szczególności by decydowały w sposób rozstrzygający o zawieszeniu wykonania tak wymierzonej kary pozbawienia wolności, do czego zmierza skarżący. Sąd Rejonowy dostrzegł wszak, iż oskarżony dotychczas nie był karany sądownie, uwzględnił też jego postawę już po popełnieniu czynu, w tym również tą w toku postępowania karnego, gdzie dobrowolnie stawiał się do organów ścigania, złożył szczegółowe wyjaśnienia, przeprosił pokrzywdzonego i zawarł z nim ugodę. Niewątpliwie więc tu tylko powoływane w skrócie okoliczności o charakterze łagodzącym, a dodać tu można i te wynikające z dokumentów złożonych na etapie postępowania odwoławczego (k. 2398, 2399) jak to, że ma aktualnie stałą pracę, zamierza zawrzeć związek małżeński, mogą przemawiać za – jak to określa skarżący – budowaniem dla K. G. pozytywnej prognozy kryminologicznej na przyszłość. Rzecz jednak w tym, że apelujący przy budowaniu owej pozytywnej prognozy kryminologicznej pomija całkowicie, czy też bagatelizuje te okoliczności odnoszące się do samego czynu za jaki został skazany. Wskazuje skarżący, że udział oskarżonego w zdarzeniu będącym przedmiotem osądu był przypadkowy czy, że nie miał on inicjatywy w kształtowaniu jego przebiegu. Otóż z tego rodzaju argumentacją nie sposób się zgodzić w świetle prawidłowo poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych, zwłaszcza, że nie są one przecież kwestionowane. Oczywiście to nie oskarżony był całym inicjatorem karygodnego czynu wobec pokrzywdzonego, ale w żadnym razie nie sposób uznać za trafne stwierdzenie o jego przypadkowym w nim udziale, skoro miał pełną świadomość w jakim celu wraz z pozostałymi osobami udaje się z W. do K., cała ta „eskapada” była zaplanowana, przemyślana i oskarżony w pełni to akceptował i co więcej, na co słusznie zwraca uwagę Sąd Rejonowy, w sposób aktywny uczestniczył w stosowaniu przemocy fizycznej, pozbawieniu wolności pokrzywdzonego. Trafnie więc Sąd Rejonowy ocenia sylwetkę oskarżonego, także przez pryzmat samego czynu, wskazując, że poza tymi zewnętrznymi oznakami prowadzenia przez niego ustabilizowanego życia, jawi się on jako osoba z łatwością, wręcz rutynowo wkomponowującą się w przestępcze zachowanie. Właśnie ten brak zahamowań po jego stronie wynikający już z faktu, iż przecież nie znał pokrzywdzonego, nie wiedział nawet czy jakiegokolwiek zobowiązanie na nim ciąży, a mimo to zdecydował się uczestniczyć w szerszym gronie w jego „egzekucji”, świadczy o tym, że w jego osobowości istnieje lekceważenie dla porządku prawnego, że utożsamia się ze środowiskiem gdzie przemoc fizyczna i groźba stanowi normalny element w relacjach z innymi osobami. Sąd Odwoławczy akceptuje stanowisko Sądu Rejonowego, że w przypadku oskarżonego K. G. jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze, a należy mieć tu też na względzie prawidłowo ustalony stopień zawinienia oskarżonego jak i stopień społecznej szkodliwości samego czynu,

a które to okoliczności czynią wymierzoną oskarżonemu karę jako adekwatną i nie noszącą w sobie cech rażącej surowości. Właśnie owe elementy przywołane przez sąd orzekający jako wyznaczniki stopnia społecznej szkodliwości, a więc i sposób działania napastników, a przecież nie można pominąć tego, że to właśnie osobiście oskarżony stosował przemoc fizyczną, groźby, pilnował pokrzywdzonego na postojach, czy rozmiar szkody jakiej doznał pokrzywdzony, naruszenie norm trzech różnych przestępstw, czynią, że tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności będzie karą sprawiedliwą, ale i spełniającą swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które musi otrzymać czytelny sygnał ze strony wymiaru sprawiedliwości, że tego rodzaju brutalne jak oskarżonego zachowania nie mogą liczyć na pobłażliwość.

Mając na uwadze podniesioną wyżej argumentację w oparciu o przepisy art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach sądowych za instancję odwoławczą oparto na przepisie art. 636 § 1 kpk.

SSO Leszek Grzesiak SSO Zbigniew Karamara SSR del. Dorota Kaniowska